

матеріальне та процесуальне значення для повного та неупередженого здійснення кримінального провадження про завдання шкоди авторитету органів державної влади та органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян України; про завдання шкоди життю та здоров'ю, волі, честі та гідності особи (осіб) або ж встановленому порядку виконання службовими особами своїх повноважень; шляхом вчинення дій та/або бездіяльності, які мають на меті перешкоджання організації або проведенню зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій службовою особою – із застосуванням насильства або без такого (службовою або іншою особою – із застосуванням насильства).

Список використаних джерел

1. Гламазда П., Лавренюк Б. Поняття і значення предмета доказування у кримінальному провадженні щодо незаконного перешкоджання організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій / П. Гламазда, Б. Лавренюк. – Історико-правовий часопис. – Луцьк: Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2017. – № 2 (10). – 200 с.
2. Горский Г. Ф. Проблемы доказательств в советском уголовном процессе / Г. Ф. Горский, Л. Д. Кокорев, П. С. Елькин. – Воронеж, 1978. – 303 с.
3. Грошевий Ю. М., Стахівський С. М. Докази і доказування у кримінальному процесі. Науково-практичний посібник (2-е вид., стереотипне) / Ю. М. Грошевий, С. М. Стахівський. – К.: КНТ, Видавець Фурса С. Я., 2007. – 272 с.
4. Конституція України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
5. Кримінальне право України. Загальна частина / За ред. П. С. Матишевського і ін. – К.: «А. С. К.», 2001. – 352 с.
6. Кримінальний кодекс України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
7. Кримінальний процес України: підруч. для студентів юрид. спец. вищ. закладів освіти / [Ю. М. Грошевий, Т. М. Мірошниченко, Ю. В. Хоматов та ін.]; за ред. Ю. М. Грошевого та В. М. Хотенця. – Харків: Право, 2000. – 496 с.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
9. Лобойко Л. М. Кримінально-процесуальне право: навч. посібник. / Л. М. Лобойко. – К.: Істина, 2005. – 456 с.
10. Михеенко М. М. Доказывание в советском уголовном судопроизводстве / М. М. Михеенко. – К.: Изд-во при Киевском университете издательского объединения «Вища школа», 1984. – 134 с.
11. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / За ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – 7-ме вид., переробл. та допов. – К.: Юридична думка, 2010. – 1288 с.
12. Никифоров Б. С. Объект преступления / Б. С. Никифоров. – М., 1960. – 228 с.
13. Попелюшко В. О. Предмет доказування в кримінальному процесі (процесуально-правові та кримінально-правові аспекти) / В. О. Попелюшко. – Острого, 2001. – 195 с.
14. Тимейко В. Г. Общее учение об объективной стороне преступления. – Ростов: Изд-во Ростовского ун-та, 1977. – 216 с.
15. Уголовный процесс: учебник [для ВУЗов] / под общ. ред. проф. П. А. Лупинского. – М., 1995. – 544 с.
16. Уголовный процесс. Общая часть / под ред. Ф. П. Гуценко. – М., 1996. – 304 с.
17. Фаткулин Ф. Н. Общие проблемы процессуального доказывания / Ф. Н. Фаткулин. – Казань: Изд-во Казан. ун-та, 1976. – 207 с.

УДК 351.85

Гончаренко Наталія Миколаївна

Харківський державний автомобільно-дорожній коледж

Косміна Ірина Анатоліївна

Харківський державний автомобільно-дорожній коледж

Бойко Ірина Вячеславівна,

Харківський державний автомобільно-дорожній коледж

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ В СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ СФЕРІ

Управління в соціально-культурній сфері - це різновид державного управління, сукупність функцій, що здійснюються органами державної влади з метою здійснення управління освітою, наукою, культурою, туризмом, охороною здоров'я та соціального захисту населення України, фізкультурою та спортом, спрямованих на забезпечення соціально-культурних прав і свобод громадян. Це складна та динамічна сфера державного управління, без якої неможливе існування цивілізованої європейської держави.

Ключові слова: культура, право, регулювання, держава, міністерство, соціальний.

На шляху до євроінтеграції, значущість культури посідає особливе місце серед інших складових соціально-культурної сфери. Нематеріальні цінності, що становлять явища культури, є дуже важливими для повноцінного існування суспільства. Сама культура є важливим чинником розбудови демократії в Україні на засадах поваги до історії народу та держави,

формуванні цілісного культурного середовища, сприяння підвищенню рівня культури суспільства в загалі та правової культури зокрема.

Соціально-культурна сфера – динамічно розвиває сектор економіки. З ростом доходів населення, витрати на послуги соціально-культурної сфери займає велику частину сімейного бюджету. Зростання соціально-культурної сфери є одним із найважливіших критеріїв глобального переходу індустріальної економіки в постіндустріальну.

Сучасна українська соціально-культурна ситуація характеризується багатогранністю та протиріччю. З однією сторони ми бачимо позитивні зміни її розвитку, які проявляються в активізації соціально-культурної творчості різних груп населення.

Ефективне функціонування місцевого самоврядування в контексті оптимізації владної структури є важливим у зв'язку з існуванням:

- варіативності конституційного закріплення існування та розвитку цього інституту;
- інваріантності інституту місцевого самоврядування як невід'ємної складової демократичного ладу;
- певної послідовності, яка спостерігається між ефективною дією інституту місцевого самоврядування та успішністю існування демократичного ладу в державі.

Виділення умов оптимального функціонування місцевого рівня влади в державі відображається у міжнародних правових документах, зокрема, в Європейській хартії місцевого самоврядування [3; 4; 6; 7].

Місцеве самоврядування виступає одним з найважливіших інститутів демократії, необхідним елементом організації демократичного громадянського суспільства. Реальна ефективність роботи органів місцевого самоврядування має залежати від повноти і чіткості визначення їх функцій. Особливе місце у системі публічного адміністрування посідають органи місцевого самоврядування, ефективна дія яких є умовою забезпечення реалізації процесу децентралізації влади. Належне функціонування органів центрального рівня держави, що прагне оптимізувати відносини суб'єктів влади, забезпечується відповідними механізмами. До них належать: законодавче визначення функцій; існування механізмів державного втручання у справи органів місцевого рівня у випадку порушення ними конституційних обов'язків по відношенню до розвитку регіону [1; 2; 5].

Сьогодні ми бачимо, що багато уваги приділяється до української народної культури, що пояснює втрату національних традицій в суспільстві, що проживали по ідеологічним настановам, котрі входили в побут та пізнання мас через штучні створення нових традицій, обрядів та свят.

З іншого боку знижується рівень духовності суспільства, спостерігається розпад населення в обліку та стилі життя. Надзвичайно ускладнюється процес соціально-культурної адаптації молоді, зростають негативні тенденції в функціонуванні освіти та досугових інститутів. Глобальні соціально-культурні зміни в сучасному світі наповнені протиріччями та напруженістю, все гостріше підіймаються питання про місце і значення освіти і культури в житті суспільства. Але процеси демократизації та духовно-моральні оновлення суспільства складають по-новому підійти до проблеми розвитку соціально-культурної сфери і організації дозвілля людей різних поколінь.

Регулювання соціально-культурної діяльності держави являє собою цілеспрямований вплив компетентних державних органів [1]. Більша частина інфраструктури культурної спадщини перебуває у власності місцевих рад, тому з прийняттям Закону України від 21 травня 1997 р. «Про місцеве самоврядування в Україні» роль регіонів у соціально-культурній сфері значно зросла [2]. Так, відповідно до ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виключно на пленарних засіданнях районної, обласної ради вирішуються такі питання:

- ✓ затвердження програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідно району, області, цільових програм з інших питань, заслуховування звітів про їх виконання;

✓ розподіл переданих з державного бюджету коштів у вигляді дотацій, субвенцій відповідно між районними бюджетами, місцевими бюджетами міст обласного значення, сіл, селищ, міст районного значення;

✓ вирішення за дорученням відповідних рад питань про продаж, передачу в оренду або під заставу об'єктів комунальної власності, які забезпечують спільні потреби територіальних громад і перебувають в управлінні районних, обласних рад, а також придбання таких об'єктів в установленому законом порядку;

✓ прийняття рішень про організацію територій і об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення та інших територій, що підлягають особливій охороні; внесення пропозицій до відповідних державних органів про оголошення природних та інших об'єктів, що мають екологічну, історичну, культурну або наукову цінність, пам'ятками історії або культури, які охороняються законом.

Водночас частину своїх повноважень у сфері культури районні та обласні ради делегують відповідним місцевим державним адміністраціям. Управління у сфері соціально-культурної діяльності здійснюється шляхом прийняття нормативно-правових актів та проведення відповідних організаційних заходів, спрямованих на їх виконання. Законодавство в цій сфері забезпечує естетичне і моральне виховання людини, охорону здоров'я, навчання, культурне та духовне виховання, соціальний захист людини.

Із здобуттям незалежності, Україна як суверенна держава створила власну систему органів влади, в якій органи виконавчої влади в соціально-культурній сфері посідають одне з головних місць. Система цих органів не є сталою, про що свідчать численні зміни.

На сьогоднішній день до системи органів виконавчої влади в соціально-культурній сфері входять:

- Міністерство культури та туризму України;
- Міністерство освіти і науки України;
- Міністерство охорони здоров'я України;
- Міністерство спорту та молоді України;
- Міністерство праці та соціальної політики України.

На місцевому (регіональному) рівні державне управління соціально-культурною сферою здійснюють обласні державні адміністрації, до структури яких переважно входять територіальні підрозділи вищезазначених центральних органів виконавчої влади [2].

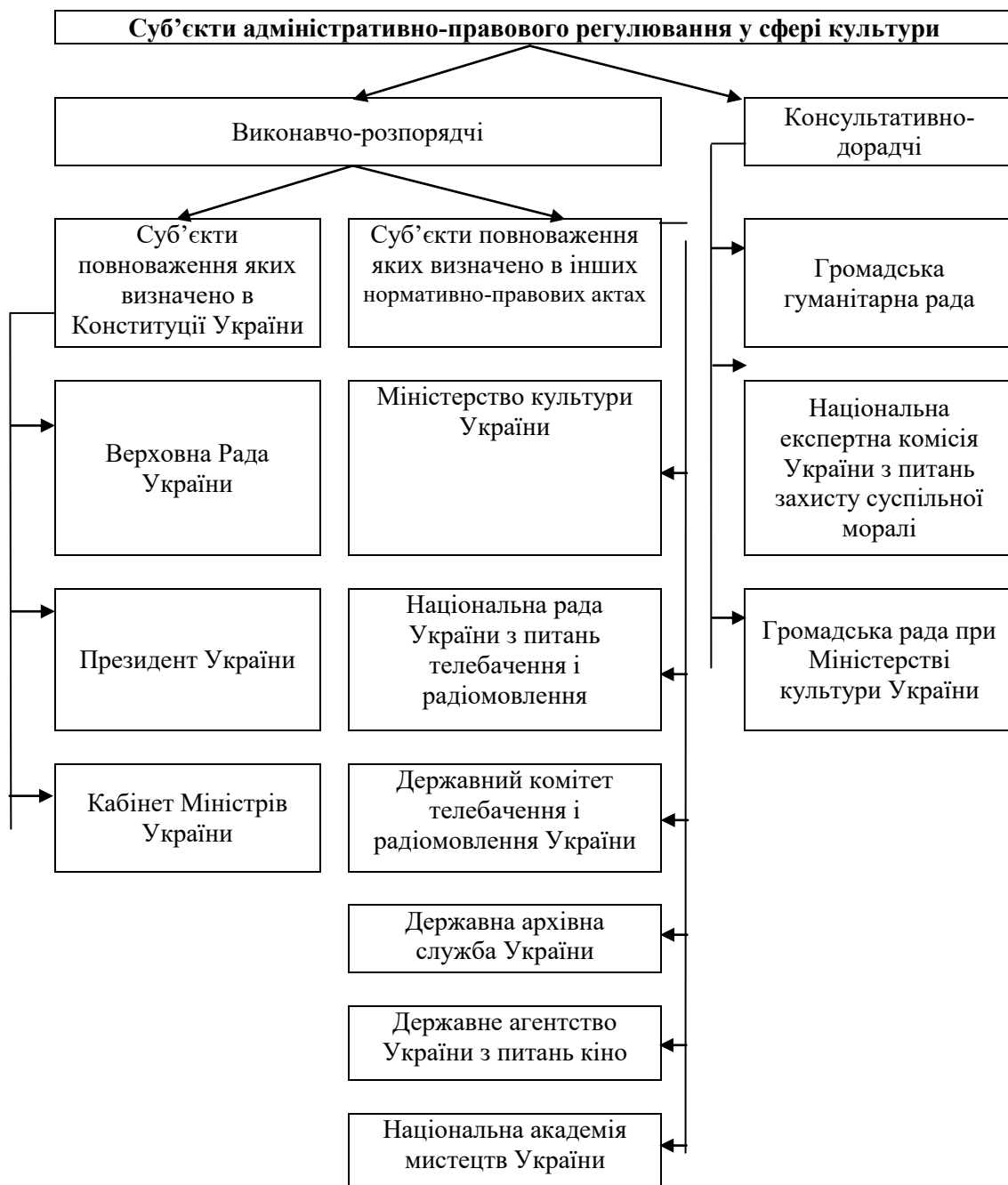
Президент України виступає гарантом соціально-культурних прав громадян, забезпечуючи через систему органів виконавчої влади виконання соціально-культурного законодавства та політики в зазначеній сфері, здійснює інші повноваження, передбачені Конституцією України [1].

Для розгляду наукових рекомендацій та пропозицій щодо головних напрямів розвитку сфери, обговорення найважливіших програм та інших питань у міністерстві можуть утворюватися наукова рада, інші консультативні та дорадчі органи. Склад цих органів і положення про них затверджує міністр.

Різномплановий характер діяльності у сфері культури, значна кількість об'єктів культури обумовлюють особливості державного регулювання у зазначеній сфері. Вплив держави здійснюється через певні органи та організації, серед повноважень яких виокремлюються у сфері культури. Як і у випадку з наукою, суб'єкти адміністративно-правового регулювання менше регулюють сам творчий процес, а значною мірою впливають на організацію діяльності у сфері культури, реалізують у ній державну політику. Класифікацію суб'єктів адміністративно-правового регулювання у сфері культури наведено у таблиці 1. [4;6]

Таблиця 1

Класифікація суб'єктів адміністративно-правового регулювання у сфері культури в Україні

На підставі вищевикладеного з'ясується, що управління в соціально-культурній сфері – це різновид державного управління, сукупність функцій, що здійснюються органами державної влади з метою здійснення управління освітою, наукою, культурою, туризмом, охороною здоров'я та соціального захисту населення України, фізкультурою та спортом, спрямованих на забезпечення соціально-культурних прав і свобод громадян. Це складна та динамічна сфера

державного управління, без якої неможливе існування цивілізованої європейської держави [1; 2].

Роль держави в соціально-культурному розвитку країни досить вагома. Держава здійснює загальне керівництво питаннями соціально-культурного будівництва (створює належну матеріально-технічну базу, нормативну основу, організує підготовку кадрів, піклується про соціальний захист населення).

Таким чином, аналіз соціальних процесів в сучасній Україні показав, що завдання реформування соціальної сфери є складними, багатоаспектними та багатогалузевими, вони вимагають обліку великої кількості факторів і аналізу розвитку та динаміки відокремлених підсистем. Тому однією із основних завдань державного управління соціальними процесами повинен стати аналіз і вибір ефективних методів моделювання регіональних систем з деталізацією процесів, що впливають в соціальній сфері, характерною для сучасної економічної ситуації в Україні та її регіонах і підтримки прийняття рішень в області управління соціально-культурної сфери та рішення актуальних задач її реформування.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Закон України Про місцеве самоврядування України // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170
3. Тимошук В. Адміністративне право в контексті європейського вибору України (з міжнародної конференції) // Право України. – 2004. – № 3. – С. 25-28.
4. Скрипнюк О. Правове забезпечення прав і свобод людини та громадянина в процесі реалізації державного управління // Право України. – 2007. – № 4. – С. 3-8.
5. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід: монографія / За заг. ред. Сергія Чернова, Валентини Воронкової, Віктора Банаха, Олександра Сосніна, Пранаса Жукаускаса, Йоліти Ввайнхардт, Регіни Андрюкайтене. Запоріжжя: РВВ ЗДА, 2017. – 608 с.
5. Стеценко С.Г. Навч. посібник. – К.: Атіка, 2011.
6. Авер'янов В. Оновлення доктринальних засад українського адміністративного права у світлі євроінтеграційних вимог / Юридична Україна. – 2010.

УДК 339.138

Березюк Віталій Олегович

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

РОЗРОБКА КОНЦЕПЦІЇ ОНЛАЙН ПРОДАЖІВ ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ ДЛЯ ТОРГОВИХ МЕРЕЖ НА УКРАЇНСЬКОМУ РИНКУ

Стаття присвячена актуальним проблемам та засадам розвитку вітчизняної інтернет-торгівлі продуктами харчування. Проведено аналіз загального стану та ролі продовольчого сегменту в мережі. Досліджено специфіку функціонування найбільш відомих комерційних проектів, які спеціалізуються на реалізації продовольчих товарів. Визначено основні фактори розвитку та перспективи розширення масштабів продовольчої інтернет-торгівлі в Україні. Запропоновано власну модель організації онлайн продажів.

Ключові слова: інтернет-торгівля, онлайн-торгівля, продукти харчування, продовольчі товари, торговельна мережа, ритейл, сайт, доставка замовлення.

Постановка проблеми. Сьогодні у всьому світі спостерігається зниження інтересу до гіпермаркетів і великих торговельних мереж. Головним інтересом сучасного покупця стає оперативність: йому важливо не вибиватися з повсякденного ритму життя і не витратити багато часу на процес покупки. Сучасний споживач все частіше віддає перевагу невеликим продуктовими магазинами в найближчій доступності або взагалі покупці продуктів онлайн. Онлайн продажі вже давно не новинка на ринку, особливо якщо говорити про розвинені країни, такі як США, Великобританія, Німеччина, Франція та інші. В даній статті поставлено акцент безпосередньо на продуктовому секторі ринку, бо він має певну специфіку і знаходиться в активній фазі росту, тоді як non-food сегмент наближається до насичення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Масштабні дослідження розвитку стану сфери вітчизняної інтернет-торгівлі проводили такі фахівці, як В.В. Апопій [1, с. 3-7],